

Для українських машинобудівних підприємств перехід від функціонального підходу до управління розвитком до інтегрованого підходу, заснованого на розробці стратегії управління сталого розвитку підприємства, стає життєво важливим [1]. Комплексний підхід дозволяє прогнозувати не тільки фінансово-економічний стан самого підприємства, а й динаміку зовнішніх факторів, на основі яких визначаються сильні та слабкі сторони позицій підприємства на ринку, розробляються ініціативні заходи для його розвитку і приймаються відповідні управлінські рішення. Такий підхід до розробки механізму управління економічною стабільністю з урахуванням досвіду розвинених країн, особливостей галузі та екологічних факторів може стати основою для розробки загальної довгострокової стратегії економічного розвитку підприємства. Це забезпечить стабільність функціонування на основі динамічного балансу процесів розвитку та процесів поточної діяльності з урахуванням специфіки попиту на вироблену продукцію. Визначення сталого розвитку промислового підприємства пов'язане з концепцією стабільності та сталого зростання і вважається синонімом у багатьох джерелах. Сталий розвиток визначається динамічним станом системи, має багато можливих станів, які можуть змінюватися як постійно, так і дискретно в певні моменти часу. У кожен окремих фіксований момент часу економічна стабільність підприємства – суб'єкта господарювання є статичною стабільністю. Існуючі підприємства більш відповідають динамічній економічній стабільності. Вона характеризує і оцінює процес розвитку господарських об'єктів у постійному русі в часі.

Література:

1. Бондарук Ю.В. Формування моделі інноваційного розвитку машинобудівних підприємств. *Науковий вісник Ужгородського університету. Зб. наук. пр. Серія: Економіка*. 2016. Вип. 48. С. 62–65.
2. Великий Ю.В., Юрін Є.І. Інноваційний розвиток машинобудування України в контексті становлення постіндустріального суспільства. *Схід*. 2013. № 4. С. 5-11.

ОБҐРУНТУВАННЯ ТЕХНІКО-ЕКОНОМІЧНОЇ ДОЦІЛЬНОСТІ УТЕПЛЕННЯ БУДІВЕЛЬ З ЕКОЛОГІЧНО ЧИСТИХ МАТЕРІАЛІВ (НА ПРИКЛАДІ БАГАТОПОВЕРХОВОГО ЖИТЛОВОГО БУДИНКУ)

Юрченко О.В., к.е.н., доц.

Круподьор М, магістрант ПЦБ

Сумський національний аграрний університет

Деділова Т.В., к.е.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Одним із основних завдань сучасного будівництва є дотримання екологічної безпеки і необхідність утилізації будівельних відходів.

Використання екологічно чистих будівельних матеріалів не наносить шкоди нашому довкіллю та значно легше в утилізації. Крім того, їх застосування є менш витратним у порівнянні з традиційними матеріалами, що позитивно відображується у кошторисній вартості будівельно-монтажних робіт.

Обов'язковим компонентом в екологічному утеплювачі є антипірен, а також з'єднувальні компоненти. Антипірени – це такі речовини, які роблять матеріал вогнестійким, невідкладним гниття і впливу комах. Стосовно з'єднувальних компонентів, то вони допомагають з'єднати волокна в одну цілісну структуру.

В даному контексті метою дослідження слід обрати визначення і порівняння властивостей матеріалів утеплення з екологічно чистих матеріалів з їх класичним варіантом. Досягти цієї мети можна за допомоги аналізу та порівняння матеріалів в утепленні будівель.

Порівнянню підлягають екологічність та довговічність матеріалів, а також їх економічні характеристики в площині ціноутворення. Основне завдання – показати доцільність та знайти альтернативу заміни класичним матеріалам, які б не загрожували навколишньому середовищу, як під час експлуатації, так і після переробки, коли буде закінчений їх термін експлуатації.

Обґрунтування техніко-економічної доцільності утеплення будівель з екологічно чистих матеріалів базується на системно-структурному аналізі, виробничих спостереженнях, порівняльному аналізі тощо.

Науковим результатом може стати доповнення концепції застосування даних матеріалів у вітчизняній практиці будівництва на основі доведення тези щодо повноцінної заміни ними класичних будівельних утеплювачів та витіснення останніх з ринку.

Таким чином, застосування екологічних матеріалів у будівництві може забезпечити:

- високі теплоізоляційні характеристики та негорючість;
- термін експлуатації не нижче 60 років,
- зберігання усіх експлуатаційних якостей протягом усього терміну служби.